

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Ivo Pospíšila a Mgr. Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **X. T. D.**, zastoupen Mgr. Markem Eichlerem, advokátem se sídlem S. K. Neumanna 2052, Varnsdorf, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-868/ZA-ZA11-HA13-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 29. 7. 2020, č. j. 41 Az 3/2020 - 40,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 2. 2020, č. j. OAM-868/ZA-ZA11-HA13-2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“), neudělil žalobci azyl podle § 12 až § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, a rozhodl, že doplňkovou ochranu mu nelze udělit pro existenci důvodů podle § 15a téhož zákona.

[2] Žalobce se proti rozhodnutí žalovaného bránil žalobou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“), který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl. Dle přesvědčení soudu vycházel žalovaný z náležitě zjištěného skutkového stavu, jeho rozhodnutí je přezkoumatelné a logicky a přesvědčivě odůvodněné. Se závěry žalovaného se krajský soud ztotožnil, neboť žalobcem uváděné důvody (dluhy a obava z věřitelů ve Vietnamu) nesvědčí pro udělení azylu. Současně shledal, že žalovaný řádně odůvodnil, proč v případě stěžovatele aplikoval vylučující klauzuli podle § 15a zákona o azylu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalobce (stěžovatel) kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Předně uvedl, že v jeho případě jsou splněny důvody přijatelnosti kasační stížnosti, neboť se krajský soud odchýlil od ustálené judikatury k výkladu § 12 písm. b), § 14a zákona o azylu a pojmu „vážný zločin“ ve smyslu § 15a odst. 1 písm. b) zákona o azylu.

[5] K samotným důvodům kasační stížnosti stěžovatel uvedl, že splňuje podmínky pro udělení azylu, pročez žalovaný pochybil, když mu mezinárodní ochranu neudělil, a krajský soud měl jeho rozhodnutí zrušit. Stěžovatel má rovněž za to, že se soud nedostatečně zabýval jeho námitkou ohledně nepřiznání humanitárního azylu, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí k otázce neudělení této formy mezinárodní ochrany nesplňuje požadavky plynoucí z konstantní judikatury a žalovaný vybočil z mezí správního uvážení.

[6] Konečně se stěžovatel ohradil i proti aplikaci § 15a zákona o azylu, jelikož má za to, že žalovaný i krajský soud se nedostatečně věnovali výkladu pojmu „vážný zločin“ ve smyslu citovaného ustanovení. Toto pochybení je pak o to závažnější, že stěžovatelem uváděné důvody by dle jeho mínění nepochybně svědčily pro udělení doplňkové ochrany.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel toliko opakuje svoje obecné a ničím nepodložené výhrady, s nimiž se již přesvědčivým způsobem vypořádal krajský soud. Proto pouze odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a svého vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, popřípadě odmítl pro nepřijatelnost.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Jednou z podmínek věcného přezkumu kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany je ovšem také její přijatelnost. Kasační stížnost je podle § 104a s. ř. s. přijatelná tehdy, pokud svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Podrobněji se podstatou institutu přijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud zabýval v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS. V něm interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle zde citovaného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikatorní odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[9] Stěžovatel za důvod přijatelnosti kasační stížnosti označil skutečnost, že krajský soud nerespektoval ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, tj. důvod, který lze

podřadit pod pochybení krajského soudu, které zasáhlo do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] V posuzované věci však Nejvyšší správní soud žádné takové pochybení neshledal. Krajský soud se v napadeném rozsudku přesvědčivě a zcela racionálně vypořádal s veškerou argumentací stěžovatele, přičemž své závěry opřel o ustálenou rozhodovací praxi Nejvyššího správního soudu. Především odkázal na judikaturu k otázce nemožnosti zaměňování řízení o udělení mezinárodní ochrany s jinými způsoby legalizace pobytu na území ČR (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 – 44, ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 – 69, či ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 – 94) a na judikaturu k posuzování podmínek pro udělení humanitárního azylu (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Azs 12/2003 – 38, a ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 – 55). V neposlední řadě se krajský soud zabýval i vylučující klauzulí podle § 15a zákona o azylu a s tím souvisejícím pojmem „vážný zločin“, k čemuž odkázal na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 9. 2010, č. j. 4 Azs 60/2007 - 119, publ. pod č. 2174/2011 Sb. NSS, a rozsudek téhož soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 6 Azs 309/2016 - 28, publ. pod č. 3546/2017 Sb. NSS.

[11] Je tedy zřejmé, že krajský soud vycházel při rozhodování věci z judikatury Nejvyššího správního soudu a závěry z ní vyplývající zcela respektoval, pročez nebyl naplněn žádný z důvodů přijatelnosti kasační stížnosti.

IV. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele odmítl jako nepřijatelnou podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[13] Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 3 věta první za použití § 120 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud soud návrh odmítne.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2020

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu